

Ivana Mazourová
52140@mail.muni.cz

Přepis interview

Komunikační partner: muž, 20 let, svobodný, vzdělání SŠ

Když si vzpomeneš na dobu, kdy jsi byl nezaměstnaný, co se ti vybaví jako první?

Sociální nejistota.... Dále žádné peníze, žádné placení, dluhy, problémy... Asi tak ve zkratce řečeno.

Zkus si vzpomenout na dobu, kdy jsi vstoupil do nezaměstnanosti... a zkus mi popsat vlastně celé to období až do nyní.

Takže jsem vystudoval střední zemědělskou školu, bydlel jsem doma, neshody s rodiči, hádky.... Po studiích teda jsem si sehnal ještě brigádu, nebo měl jsem teda ještě, když jsem studoval, brigádu, po studiích jsem měl taky. Doma to bylo čím dál horší, nerozuměl jsem si teda hlavně s otcem, lezli jsme si úplně do vlasů. Byl nepříjemnej, kvůli němu jsem teda hlavně šel pryč. Potom jsem si teda našel, po studiích jsem si našel ubytování u kamaráda, který..., kterého jsem poznal právě prostřednictvím té brigády, roznášením teda těch letáků.

Bydlel jsem ve Vrbně, skončil jsem brigádu, nahlásil jsem se na úřadě práce.... vypsál jsem všechny papíry a.... v podstatě jsem si tímto hledal práci. Další jako.

Jak jsi byl úspěšný při hledání práce?

.....Dalo by se říct že neúspěšný v našem kraji. Hledal jsem práci teda někde jinde, protože z tama, z kama pocházím teda moc práce není a spíš se teda hrnu do velkého města, kde teda si myslím, že utíkají všichni mladí.

Mohl bys mi popsat, jaké to je být nezaměstnaný? Co jsi vlastně dělal jako během toho období nezaměstnanosti?

Tak během období nezaměstnanosti jsem se spíše flákal. Hmm, chodil jsem pozdě spát, pozdě jsem vstával, mým denním režimem byl v podstatě sport, jsem sportovně založený, potom taky ježdění teda za kámošema, dále ježdění teda za matkou..... no a trávení v hospodě.

Takže jaký byl tvůj typický den?

Stereotypní.

Stereotypní...Kdo ti nejvíce vlastně v tom období nezaměstnanosti pomáhal? Kdo byl vlastně pro tebe jako podporou?

Podporou pro mě byla matka, sestra, moje přítelkyně bývalá.... a kamarádi.

A naopak kdo tvou situaci nejvíce ztěžoval?

Nejvíce moji situaci ztěžoval úřad práce... prostě stát.

Mohl bys to trošku rozvést? Jakým způsobem?

Stát v podobě vyřizování, v podobě v podstatě formalit.... A já nevím jak bych to vysvětlil. Prostě zbytečné papírování.

Hm

Si myslím, že teda úřad práce je od toho, aby našel práci, ale není to tak. Jsme každý zodpovědný, bysme se měli chovat samostatně, že jo. Ale žádnou pomoc teda od úřadu práce jsem nepociťoval. Ani nepociťuju. Každopádně jsem si tu práci musel najít sám. Každopádně sám. Ve všem plavu sám. (smích)

A jakým způsobem jsi hledal tu práci?

Práci jsem hledal hlavně teda na příkaz pracovního úřadu, tím, že mi vystavili papír, kde jsem měl kolonky na razítka, na podpisy, teda v určitých podniku. Potom teda na vitrínách, prostřednictvím inzertu, inzerť-expresu a prostřednictvím teda i internetu. Ale jak říkám, v našem kraji ta práce není ani prostřednictvím tady těchto.

Hm. Takže teď jsi vlastně přijel do Brna a..

No potom teda jsem přijel do Brna....

Jak to tady probíhalo?

Probíhalo to tak, že teda jsem tady u bratra, který teda mě ubytoval, dočasně, samozřejmě než si najdu nějakou práci nebo aspoň brigádu. Byl jsem teda pořád zaevidovaný na úřadě práce, našel jsem si tu práci po měsíci, našel jsem si práci jako.... u linky, něco podobného prostě, mechanickou práci u linky u jedné nejmenované americké firmy..... Práce je to dobrá, nestěžuji si, zatím.

Ehm. Ty jsi říkal, že jsi se odstěhoval vlastně od rodičů, a žes žil na privatě u toho kamaráda, jak jsi řešil finanční situaci v tom období nezaměstnanosti?

V Brně?

Ne, právě...

Celkově.

U vás...

Tu finanční situaci jsem řešil tím, že teda jsem chodil na fušky, a na takové menší brigádky a pomáhat kamarádům, kteří teda mě platili od hodiny, samozřejmě na černo, protože náš stát neumožňuje takhle.

A podporovali tě v té době ještě rodiče nějak?

Rodiče mě podporovali tím že jsem teda, jak už jsem řekl předtím, že jsem jezdil za matkou teda aspoň se stravovat. Občas jsem dostal i nějakou tu korunu, když mamka měla teda dobrou výplatu nebo když otec měl dobrou výplatu nebo. Tak jsem prostě dostával nějaký peníze že, bylo mi blbý, když třeba matka se mě vždycky zeptala, jestli mám peníze na to a na to a na to, říkal jsem, že nemám, vždycky mi něco přispěla.

Jak jsi vlastně psychicky nesl to svoje období nezaměstnanosti?

No, v podstatě mě to štvalo hodně, že si nemůžu najít práci. Že jsem v podstatě závislý ještě pořád na rodičích, nebo na pracáku, nebo na tom našem sociálním systému. Připadal jsem si blbě.

Řekl bys, že pro tebe to období nezaměstnanosti mělo nějaký jako přínos?

Období nezaměstnanosti, jestli mělo pro mě přínos? ... Tak mělo pro mě přínos v tom, že jsem se konečně trošku vžil do té reality, kdy opravdu vám nikdo nepomůže a musíte se starat sám o sebe. Jinak nepřežijete samozřejmě. A takové žití, jako ze dne na den, co bude zítra, co bude pozítří, co bude popozítří, to já nepreferuju. Já spíš teda mám rád, když se něco naplánuje, .. a většinou by to mělo vyjít. Teda nemám to teda rád takhle, co bude zítra, co bude pozítří, prostě chtěl jsem si tu práci najít, ale, jak říkám, u nás jsem štěstí neměl. Tak jsem to zkusil tady, v Brně.

A naopak, bylo pro tebe to období nezaměstnanosti v něčem... jaká byla negativa?

Negativa... záporné, jo, jaké byly záporné... Záporné byly, hlavně teda to vyřizování a ty formality na úřadech a na..., jo, pořád neustálé litání, ověřování, dokladování... v podstatě, jo, jestli se snažím o tu práci, jestli se snažím tu práci najít.

Jaký byl vztah vlastně s bývalými spolužáky nebo s vrstevníky?

Vztah se spolužáky....

Změnilo se něco? Nebo... Pomáhali jste si?

Změnilo se teda se vztahama, které jsem měl na střední škole teda se svými spolužákama, že už jsem je teda málo potkával, už jsme se tolik nestýkali..... to je asi všecko. Asi jenom s těma spolužákama jako... Bych to řekl takhle.

A jak na tom byli spolužáci vlastně se sháněním práce po maturitě?

Byli na tom obdobně jako já. Taky si nemohli najít práci. A když už teda si našli práci, tak nějakou, která teda nebyla buď v jejich oboru nebo nebyla kvalifikovaná, teda jako, že to může dělat středoškolák jako. Byly to spíše kvalifikované jako že to je jako, spíš teda na člověka, který má menší vzdělání.

Změnily se v období nezaměstnanosti některé tvé minulé aktivity?

Nezměnily, zůstaly pořád stejné.

A změnil se, nějakým způsobem, vztahy? Ať už třeba s tou rodinou nebo s vrstevníky?

Vztahy se změnily tím, že, v poslední době si teda kamarádi začali hledat práci, takže to bylo, že jsme se teda míň stýkávali, jinak vztahy se neměnily nijak.

Co by jsi řekl, že bylo pro tebe v období nezaměstnanosti nejdůležitější?

Hlavní bylo teda, najít si hlavně tu práci. A začlenit se trošku. Pobírat ty penízky, ať mám z čeho žít. Hlavně teda, platit dluhy, no, protože jsem jich měl docela dost, teda. Měl jsem aji telefon, že jo, nebo mám telefon, takže ten paušál taky není zadarmo, že... A teď vlastně musel jsem dávat tomu kamarádovi peníze, protože když jsem mu nedal peníze načas, nebo dalo se to omluvit třeba o týden později, tak už prostě byly takové neshody, i s ním. Ale chápal jsem to, protože platit se má včas, že jo... No a teďko taky hlavní živit se, mít peníze hlavně teda na to živení, protože nemůžu pořád jezdit do Karlovic za matkou a říkat jí, aby mi udělala to, to a to, panebože, mám taky svoji hrdost a už jsem dospělej a musím pro sebe něco udělat a prostě zkusit to. A já vím, že práce je dost, ale musím si ji najít, musím hledat a musím začít od nuly jako každěj.

Máš nějaké představy o své budoucí práci, nějaké požadavky?

Tak spíš ta druhá strana má požadavky. Já bych se chtěl jako hlásit do státních služeb, protože si myslím, že teda je to jistota, zaplacení, korektnost a... no prostě pohoda. Protože když jdete k soukromníkovi, tak je to něco hroznýho, zkusil jsem to, mám zkušenosti, když jsem byl v Praze u jednoho soukromníka, který teda mě seknul u pět tisíc. Takže jsem měl dostat v podstatě osmičku, dal mi jenom pět tisíc. Vysmál se mi do ksichtu a řekl mi jako teda že navíc nárok nemám, a že teda... Takže už jsem tímhle poznamenaný a navíc teda mě soukromý sektor nikdy jako vůbec nezajímal. Jinak teda se hlásím na policii, což, bych chtěl, aby mi to jako nějak vyšlo... ale musím splnit hodně požadavků, které budou hodně náročné. Musím se na ně dost připravovat.

Konkrétně?

Konkrétně.. Fyzické testy, což si myslím, že bych mohl zvládnout, když dva roky už jako sportuju, a taky psychotesty, a trošku ta pohoda, jo, ta relaxace, uvolnění, a jako je to hodně náročné. Už jsem si to jednou prožil a chtěl bych to tentokrát jako dosáhnout do konce.

A...

Jinak si myslím jako, že jsem teda ještě naivní a myslím si, že ten svět je tak jednoduchý nebo... chtěl bych teda fakt říct, že jsem hodně naivní a ještě žiju dost ve snech. Zatím teda.. je to tak. Cítím to tak, a beru to tak, a přemýšlím tak, i když jsem se poučil tou Prahou ale pořád teda jsem naivní.

Já jsem vlastně nikdy na vlastní kůži nezažila, jaké to je být nezaměstnanou, můžeš mi to ještě trochu přiblížit? O čem to asi je, ten život v nezaměstnanosti?

Život je totiž o penězích. A pokud nejsi zaměstnaná, nebo zaměstnaný, tak ty peníze nemáš a nemůžeš si nic dovolit. Nemůžeš žít... Je to tak, prostě nemůžeš žít. Bez peněz se nedá žít v dnešní době, dneska prostě peníze hrají hlavní roli. Ať jsi zdravá nebo seš nemocná. Prostě já to tak беру a vždycky to tak brát budu a svět je o penězích. Kór když je tady ten kapitalismus, kterej vlastně dělí na prostě pořád na chudé lidi, jo, pořád na ty bohaté, a ty peníze prostě jsou potřeba v dnešním životě. Moc, moc moc moc. Ke všemu. A ty vztahy se potom od toho odvíjí.

Tak já si myslím, že už jsme to období nezaměstnanosti probrali vlastně ze všech stránek, chtěl bys ještě něco dodat?

No, chtěl bych třeba dodat něco.. No, že si má člověk stát za svým, a prosadit svůj názor a to co chce. A hlavně nepodlehout teda. Jenom silní přežívají v dnešním světě, v dnešním životě a dosáhnou svého cíle. Protože když o to usilujete za každou cenu, tak vždycky všeho dosáhnete. Teď záleží, co je k tomu potřeba. A já si myslím, že když jsem se dostal do toho velkého města, že je to víc možností, potkám nové lidi, seznámím se, oživím si i, i jiné praxe, ne jenom ty co jsem se měl ve škole, nebo na poště, poznám nové lidi, poznám novou práci. Tudiž i víc informací, naučím se.. a budu schopnější. Třeba někde jinde. No, ale to já hlavně teda chci se dostat k těm policajtům. Udělám pro to cokoliv. Pokud to nepude, tak potom budu uvažovat jinak. Ale zatím uvažuju prostě za tím svým cílem. Hnat se za svým cílem.

Hmm. Všechno?

Hmm.

Takže děkuji za rozhovor.

Není zač.